

[Weikop.]

Man kan vist godt sige, at de tekniske skoler i hvert fald i nogen grad er i smeltingen. Som det blev sagt før, må de små skoler vige for større, og aftenundervisningen vil i løbet af kort tid komme til at vige for dagundervisningen, ligesom også kravene til teknika bliver større. Der skulle meget gerne komme noget både helstøbt og velstøbt ud af smeltingen, og det tror jeg også der gør. Jeg tror, det er rigtigt, at mestrene stadig væk sidder ved smeltingen — jeg tænker her ligesom den ærede ordfører for venstre på skolernes ledelse. Jeg tror, at det princip for skolernes ledelse, der nu atter er blevet knæsat, er rigtigt. Det er helt naturligt, at staten, der betaler de mange penge til undervisningen, fører et effektivt tilsyn, men at ledelsen fortsat forstås af selskaber og foreninger, hvor erhvervene har den afgørende indflydelse på den daglige drift.

Alt det betragter jeg som et gode også i økonomisk og undervisningsmæssig henseende. Økonomisk derved, at der ydes noget for at nyde undervisningen, og undervisningsmæssigt ved, at erhvervene selv pålægges ansvaret for undervisningens tilrettelæggelse og lødighed og selv må være med til at yde både en arbejdsmæssig og en økonomisk indsats. Mon ikke det vil give en fortsat rigtig, saglig og faglig udbygning af undervisningen? Det tror jeg.

Og selv om jeg har sagt det før, skal det siges igen, inden dette lovforslag forlader folketinget, at handelsministeriet med kontakten til erhvervene altid må have for øje, at den tekniske og i øvrigt også den handelsmæssige undervisning hører ind under handelsministeriets naturlige område, lige så naturligt, forekommer det mig, som den almindelige skoleundervisning hører under undervisningsministeriets område.

Vi har drøftet skolernes økonomi, og jeg tror, man har lov til at sige drøftet den meget indgående. Som den ærede ordfører for udvalget sagde, havde jeg foretrukket, at tilskudsprocenten havde stået i selve loven. Jeg fraveg imidlertid dette standpunkt, efter at den samme sikkerhed for tilskudsprocentens størrelse er blevet opnået ved den højttærede handelsministers til-

kendegivelse af, at der i bekendtgørelserne vil blive fastsat en tilskudsprocent på 60 til de tekniske skoler og derudover 10 pct. af udgifterne til lønningerne vedrørende teknika. Det skulle herefter være muligt for de tekniske skoler at tilrettelægge deres økonomi under noget roligere former end hidtil, uden at det rent faktisk vil belaste statskassen stærkere, al den stund det ikke, selv med bibeholdelse af den hidtidige tilskudsprocent, havde været muligt at afvise berettigede og rimelige økonomiske krav.

Den ærede socialdemokratiske ordfører var også inde på, at der skulle ske en sanering af de vanskeligt stillede skoler, og heri er jeg enig, men at det er nødvendigt, viser også tydeligt, at tilskudsprocenten tidligere har været for lille.

Den danske Købstadforening, De samvirkende Sognerådsforeninger og Foreningen „Bymæssige Kommuner“ har alle været inde på, at en forhøjelse af tilskudsprocenten til 60 var nødvendig, ligesom de også har ønsket 100 pct. tilskud til teknikas lærerlønninger, men kommunerne har ikke tilkendegivet, at de ikke vil yde bidrag til de tekniske skoler, selv om de dog altså har taget et vist forbehold over for teknika. Kommunerne mener, at udgifternes fordeling under hensyn til elevernes bopæl har været ulige. Der skulle vel nu være skabt et grundlag for på dette område at få en rimelig fordeling kommunerne imellem, og det tillægger jeg meget stor værdi også for de tekniske skolars fremtidige økonomi. Ud over at skulle fremskaffe de nødvendige driftsmidler kommer man nemlig ikke uden om at skulle anlægge nye skoler, hvis forudsætningen for undervisningen — jeg tænker stadig væk bl. a. på overgangen fra aften- til dagskole — skal kunne opfyldes. Forhåbentlig vil både handelsministeriet og tilsynet fremme sagerne så hurtigt, som forholdene nu nødvendiggør det, selv om man naturligvis må planlægge tingene på en sådan måde, at det mest hensigtsmæssige resultat opnås.

Det samme gælder placeringen af eventuelle nye teknika, som det ærede medlem hr. Peter Jørgensen var inde på. Jeg kan da godt se, at der med kraft kan tales for Ålborg og med styrke kan tales for Århus; men vi har altså afholdt os fra at tage stil-